

Tak se nám, naši milí čtenáři, opět sešel den se dnem, týden s týdnem, rok s rokem a po úmorných deseti měsících se před námi objevují velice příjemné linky a křivky nadcházejících prázdnin, které dokonce počínají nabývat svůdných atributů, a to navzdory všem nepřejícím entitám, které se nám snaží v našem nastávajícím veselí zabránit sadistickými praktikami závěrečného hodnocení. Nicméně i navzdory těmto revanšistickým praktikám našeho dekadentního školství (vtip!) doufáme, že si své přítomnosti kdekoliv na světě, zapadlými vesničkami a údolíčky českých luhů a hájů počínaje a exotickými letovisky hemžícími se podezřelým obchodem se zbrojním arzenálem konče, pořádně užijete. A jelikož doufáme, že i nadále zůstanete našimi věrnými čtenáři, vězte, že děláme vše pro to, abychom vám přinášeli co největší kvanta po právu zasloužených a kvalitních textů hýřících autorským ostrovtípem, intervencí, přemýšlivostí a i patřičnou dekadencí v mezích zákona. A abychom tento úkol zvládali s elánem a patřičnou kuráží, otevřeli jsme naši redakci širému světu a přibrali do redakce statečné další spoluredaktory, více vám prozradí poslední stránka a vůbec mějte se fajn a neublíže si.

Vaše Redakce

A jestli ta věc
blízko mých nohou
je opravdu něco
tak hrozného
vyhřezlého

potom se zavěsím
na nejnižší větev jabloně
a setřesu tam dolů
aspoň něco málo
okvětních lístků

A vůbec nepůjde o to
napodobovat mohyly

Stála neskutečně daleko
a naslouchala každému z mých slov
(měl jsem strach, abych nechybil).
A pak -
odpověděla mi jemným úsměvem,
který jsem neviděl...

Čarovné formulky
vypsané z katalogu
listování nasliněným prstem
Zlatými stránkami hospodských setkávání
Kurzy první pomoci
jak se zavděčit
jak proniknout k citlivé struně
jak se vmasturovat do přízně
netrpělivých
Lesknou se sklenice
a vitríny s medovými
arménskými děvčátky
I bělma se lesknou
jak uhýbáme pohledem
(Frank poeta)

Takto nelze

Spíše zmáčkni, nežli stiskni
mám chuť na tvé pysky
Jak chceš tak si písni
hlemýžď rdousí se slizem
Humna rodná
plst'
Bez názvu a komplimentů v šíři mého oka se šíří
Dva malí štíři malí a výři se výři a páří
Míří v dál můj komplex nepoddajný
Vrabčátka
Ing. Kaspřík

Rigiditní minestenze,
frigidní interrupce, sterilizovaná
via okurky s jejich zavařeninami
které jsou jen tak naoko a
pořád se tváří unaveně,
jen tak, že začaly postrádat
svou budoucnost a účel.
A já jsem ztracen v množství kolků,
které mi už nevrátí mou půlku,
kterou mi ustřelili za války.
Mám chuť na palačinky.

Sedmihlásky prohlodaly žabí oko
proko-ho?
Úplné roko-ko
Ty koko-te.

(Anonym)

Hlasy v noční bouři
Lačná ústa v opiovém kouři
Krásná žena v nouzi
Láhev dobrého pití těsně před vypitím
To všechno na výletě vprostřed bdění
To všechno těsně před zatměním
Klesám do korun stále tě hledám
Stojím tu a přihlížím tvým hrám
Dal bych všechna jitra světa
Když noc se z tebe splétá
Okamžiky našich věčných lhaní
Slychám kroky tvých roztoužených dlaní
Něžné hlasy v opiovém kouři
Lačná ústa v noční bouři
Krůpěje průzračných sítí co šelmy nasytí
Trvalka tíhnoucí k zatmění

To všechno když se touhy v oběti rozpustí
To všechno těsně před vypitím
To jsi, jen zakřič své vášně do mé hrudi
Vyrvu ti srdce, duši má krutost ohluší
To jsi, jen řekni jak tě to bolí
Odpovím, zašeptám, tehdy i teď, tolikrát a tolik
Kolikrát jen chceš

(Petr Myslivec)

Poslední čistá stránka

Poslední čistá stránka
mi v sešitu tlí,
že bude popsaná,
moc dobře ví.

Jen vezmu propisku,
napíšu řádek,
nic víc už nestihnu,
neboť je pátek.

Stránce končí neděle,
co přijde neví,
bojí se, že zítra
koupím si nový.

Já na to však zapomenu
a když do školy přijdu,
hrozně se zhrozím,
jak sešit v aktovce najdu.

Zlostně ho vytáhnu,
třísknu s ním vo lavici,
pak s ním zmlátím sousedku
sedící po levici.

Sousedka se naštvála,
sešit hned do koše letí,
budu muset kupovat nový.
Když je ten starý v rohu třídy
v obrovské hromadě smetí.

(Dominika Drkošová)

Inkvizice

Až já budu velká,
bude ze mě selka.
Navařím vám, upeču vám,
bude to pochoutka.

A teď, když jsem velká,
tak jsem čarodějka.
Sbírám si bylinky,
pronže lítám do Šumperka.

Děcko mi sebrali,
potom vykuchali,
upekli si na pánvičce,
bylo to moc slaný.

Kdo nemastí, neletí,
na svém vlastním koštěti.
Vítr fučí kolem uší,
koště sviští v ovzduší.

Boblig nám vše zakazuje,
palečnice nasazuje.
Potom přinde botička,
lup, a křupne kostička.

Poté skřípec následuje,
rámě z kloubu vyskakuje.
Přiznání je na dosah,
avšak oběť ne se vzdát.

Po přiznání odsouzený
k hranici je veden,
pod dohledem inkvizice
hrůzný čin je sveden.

Plamen skáče po hranici,
nešťastnice křičí zplna,
tak se třeste, lidé šici,
my jsme inkvizice, k...a!

(Petra Kolářová, Kateřina Stopová, Lada Zemanová)

Poetické týže

O láskyplnosti a hřebících

Pátek. Podle okultistů den Venuše. Den lásky, milostného jiskření, navazování pout.

V pátek sedmdesátého osmého roku mi zemřela sestra. Dřív, než jsem se stačil narodit, abych ji mohl vůbec oplakat.

V pátek roku dvoutisícího šestého mi umřel přítel. Velmi dobrý přítel. Byl jsem u toho, v ten den navazování pout.

V pátek kteréhosi nepřesně určeného roku jsme ukřižovali Boha.

Prý jsem se narodil v sobotu. Ale vzhledem k výše uvedenému – myslím si, že mi neříkají pravdu.

Myslím si taky, že tehdy na Velký pátek nebyl posledním, ale prvním v řadě, která nebere konce. Když se pořádně napřímím, jak jen mi to tělo v téhle nepřirozené poloze dovolí, přehlédnu pořádný kus té roviny. Absolutně stejné kříže, stejné dřevo a nachlup stejné rozestupy. A zvuk kapající krve, tolik odlišný například od kapajícího kohoutku. V tomhle množství neuzavřených, nezacelitelných ran to zní skoro příjemně a nebyť bolesti, člověk by si

Prozaické pokračování

skoro začal libovat v tom dokonale sladěném sboru, jediný opravdový pohyb je v tom stékání po věčně mokré dřevo. Všecko ostatní je lež. Škoda, a nebo možná dobře, že nevidím taky kříže za sebou. Ale to gesto přibitého člověka je přece jen nádherné. Široké láskyplné rozpažení, odevzdanost, přejícnost, téměř touha rozpačit se do poslední mrtě. A hlavně napořád, hřebíky už se postarají. Když jsem si myslel, že nejhorší ze všeho musí být samotné přibíjení, kov pronikající masem a kostmi. A pak to první vztyčení, nad tím přemýšlel i Hemingway. Taky je někde tam vpředu nalevo. Protože po pár hodinách nervy otupí, bolest přejde od nesnesitelnosti v nicotu, nedá už se vnímat, i kdyby člověk chtěl. Jenže na téhle pláni to chodí jinak. Na téhle společné rovinaté Golgotě jde o nekonečné přitloukání a vztyčování. A o nějakém vetknutí kopí pod žebra – to je taky hodně diskutovaná věc – o tom nemůže být vůbec řeč. Zřejmě je nás příliš mnoho na nějaké milodary. Koneckonců, od koho by taky měly přijít, když ten jediný je támhle daleko vpředu, v čele kapající, navěky zabrzděné kolony a jeho láskyplně rozevřené zakrvácené paže míří směrem přesně opačným, kamsi dopředu, daleko daleko dopředu. Jenže tam není vůbec nic.

(Frank poeta)

Následující, kurzívou psaný text je ukázkou z povídky Gabriela G. Márqueze „Stopa tvé krve na sněhu“. Úkolem studentů v hodinách českého jazyka bylo dokončit prózu co nejoriginálněji a tak, aby se pokud možno co nejvíce přiblížili autorovu stylu. Předkládáme vám několik pozoruhodných „řešení“.

STOPA TVÉ KRVE NA SNĚHU

Když jim četník vrátil orazítkované pasy, Billy Sánchez se ho zeptal, kde by mohli najít lékárnu, ve které by jeho ženě ošetřili prst. Četník na něj proti větru křikl, aby se zeptal v Hendaye, na francouzské straně. Četníci z Hendaye však seděli v košilích u stolu ve své vyhráté a dobře osvětlené strážní budce, hráli karty a při tom jedli chleba namáčený v koflících s vínem a stačilo jim vidět rozměry a třídu vozu, aby jim posunky ukázali, ať jedou dál. Billy Sánchez několikrát zatroubil, četníci však nepochopili, že je volá, jeden z nich otevřel okno a křikl ještě zuřivěji než vítr: „Sakra! Tak jedte!“ To už však Nena Dacontová vystoupila z auta, zakutaná do kožichu až po uši, a dokonalou francouzštinou se četníka zeptala, jestli je tu nějaká lékárna. „Je to něco vážného?“ zeptal se četník s ústy plnými chleba, neboť on tu přece není od toho, aby dával rady, zvláště v takové slotě. „Ale ne,“ usmála se Nena a ukázala mu prst s diamantovým prstenem, na jehož bříšku bylo sotva znát bodnutí od růže. „Je to jen píchnutí.“

... Když po dvou hodinách minuli město Bayonne převázala si prst kapesníkem, důkladně ho utáhla. Byla podivně unavená.

...byla na to již zvyklá. V poslední době se jí to stávalo často, takže nad tímto tématem příliš nepřemýšlela a opřela si ruce o své již značně objemné břicho. Manžel se k ní otočil a pousmál se. Kdybyste onen úsměv převedli do matematické rovnice, tak by největší koeficient vlastnila starost a taky obava z něčeho neurčitého. Radost by se krčila až na téměř posledním místě. V souhrnu tento úsměv nebyl příliš od srdce....

„Nevypadá špatně,“ pomyslel si Bill. Tuto nadějnou myšlenku, jež se před chvílí zrodila v jeho hlavě, vystřídalo ihned něco více „reálného“. „Jen aby to dopadlo dobře. Ti doktoři, kteří nás tak dlouho nechali sedět v čekárně, nemusí mít nutně pravdu, ale stejně o tom s Nenu raději moc mluvit nebudu.“

Plod vykonává abnormální pohyby a tlačí na důležité orgány. Obzvláště namáhány jsou ledviny a slezina. Tak zněla diagnóza lékařů, kterou by se Nena neměla dozvědět. Určitě by ji to před porodem znervóznilo. Dítě je svým způsobem nechtěné. Nejspíš se za to matce mstí svou ne moc jemnou masáží sleziny a ledvin.

Bill by zajisté přemýšlel ještě dlouho, kdyby ho z namáhání mozku nevytrhl tichý hlas: „Lehnu si, jo?“ Bill zastavil a Nena se položila na zadní sedadlo. Bylo to vcelku pochopitelné, když bylo deset hodin večer a Nena již 32 hodin nespala. Šlo to poznat na jejich masivních kruzích pod očima, které měly barvu potahů dovezených ze Saint-Tropez. Cesta k budoucím prarodičům je důležitá, ale namáhavá.

Po necelých šesti hodinách si Bill ulevil od neustálého pozorování pŕilící čáry a z posledních sil vykonal sotva dotážený pohyb rukou, čímž také zpŕsobil otočení volantů, který chtĕ-nechtĕ nasmĕroval kola k odpočívadlu, kde také auto zastavilo. Bĕhem dvou minut se Bill propadl do hlubokĕho spánku, ze kterĕho ho vykopnul až nepříjemný pocit, přesněji pálení obou očí. Slunce je nevyzpytatelnĕ. Protáhl se a otočil se směrem ke své ženĕ, která si cucala pravý palec. Na tohle byl již zvyklý a vŕbec ho to nerozrušilo. Proto zůstal klidným.

Míra jeho "klidnosti" se však rapidně snížila poté, co si všiml, že palec je celý rudý od krve, která nejenže poskvřnila obvázaný prst a vyrobila Nenĕ nepĕkný make-up, ale zašpinila také novĕ koupenĕ potahy ze Saint-Tropez.

„Neno, probud' se. KRVÁCÍŠ!“ Při tĕchto slovech otevřela Billova manželka nepřilíš krásné a přirozenĕ vypadající oči a zašeptala: „Bille...strašně mě bolí břicho“ Bill neváhal ani chvíli a rozjel se k nejbližšímu městu pro pomoc. Cesta se zdála být nekonečná. Chvílemi dokonce připadalo Billovi, že na značení, které ukazuje vzdálenost York-Townu, přibývají kilometry.

Po zhruba půlhodinové zbĕsilĕ jízdĕ dosáhl malý fiátek hranic onoho okresního města. Na v pořadí třetí křižovatce se Bill otočil ke své manželce, jež se svíjela na potazích se Saint-Tropez, které byly ošklivĕ poskvřněny směsí krevní plazmy a všemožných krvinek a destiček, aby se podíval jak se daří její budoucí spolubydlící v rodinnĕ hrobce. Tohle byl bohužel předposlední pohyb, který jeho krk absolvoval. Ten závĕrečný byl zpŕsoben nárazem do nákladního auta vezoucího zásilku ze Saint-Tropez a smĕřoval dopředu. Byl nešetrnĕ zastaven o překážející volant, přední sklo a taky hrubý asfalt.....

Následující den se Billův otec, jenž byl rozrušen synovým nedodržením plánovanĕho příjezdu, v novinách dočetl: „DOSUD NENAROZENĕ DÍTĕ PŘEŽILO SMRTELNOU HAVÁRII SVÝCH RODIČŮ A MÁ SE K SVĚTU.“ Leknutím upustil chleba s rudou jahodovou marmeládou, který dopadl na jeho pyžamo dovezenĕ ze Saint-Tropez, a ošklivĕ ho poskvřnil...

(Vojtěch Mrázek, tercie A)

Den dětí v Krnově

Krnov – Ačkoliv si v mých téměř osmnácti letech nepřipadám jako dítě, řekl jsem si, že si tuto akci rozhodně nemohu nechat ujít. Ze začátku nám počasí příliš nepřálo a skupinky lidí v areálu krnovského letiště byly skrápěny přívaly vody. Nakonec se ale vyčáslilo a program byl zahájen s více než půl hodinových zpožděním. Původně jsem měl v plánu využít možnosti vyhlídkového letu nad Krnovskem, ale po zjištění, že za dvaceti minutový let zaplatím přes čtyři sta korun, jsem se rozhodl peníze investovat lépe .

Zrovna když jsem se ochomýtal poblíž hlavní tribuny, vystoupil Martin Dejdara, který oficiálně zahájil tuto akci a nakonec nás provázel během celého dne. V té chvíli jsem měl v hlavě jen jedno. Fotit, fotit, fotit. Zapnul jsem fotoaparát, objektiv se vysunul, ozval se zvuk oznamující končící baterii a objektiv se zasunul. To ne! Během 12 minut jsem zvládl seběhnout dolů do města, koupit baterie a zase se vydrápat do svahu. Dejdara právě končil proslov, já zuřivě cpal baterky do aparátu a na krk mi funěl kůň jízdního policisty za mnou. Pak následovala ukázka bojového umění v podání dětského kroužku sebeobran. Ne že bych proti nim něco měl, ale po zemi se umím válet lépe.

Další bod programu však byla pecka! Přiletěl bojový vrtulník české armády – konkrétně typ MI-24V. Škoda, že jsem nemohl jeho představení natočit na video. Popsat se to moc neodvažuji – plížení při zemi, „střemhlavé“ nálety na publikum, manévry, ukázka přistání jen s jedním motorem a spousta

dalších kousků. Podařilo se mi nenápadně přelézt bezpečnostní lanko a mám pro vás tedy i některé zajímavé fotografie. Později jsem se dostal i do kokpitu vrtulníku a mám tedy i unikátní obrázky z vnitra letounu. Mezitím proběhly ukázky z činnosti Policie ČR– simulace dopravní nehody, hašení hořícího vozidla, vyprošťování z vozidla. Jen k té simulaci dopravní nehody. Bylo třeba pěti pokusů, než auto s kaskadérem zasáhlo druhý automobil a nakonec se stejně nepřevrátil na střechnu, jak bylo plánované. Tak dílo dokonali okolo stojící hasiči a auto převrátili. Vyprošťování pak již proběhlo bez komplikací.

Nakonec proběhl koncert skupiny Jumping Drums a pak autogramiáda Martina Dejdara. Pro děti byla připravena samozřejmě spousta jiných atrakcí – jízda na koních, motorkách a motokárách, soutěž v házení vlaštovek, skákací hrad, jízda zručnosti na kole, laserová střelnice, střelba ze vzduchové pušky a plynové pistole a spousta dalších soutěží.

A jak jsem již řekl na začátku – ačkoliv dítě nejsem, tuto akci jsem si rozhodně užil a i když se to bez nějakých komplikací neobešlo, obdivuji pořadatele za to, co dokázali zorganizovat tak, aby to relativně šlapalo tak, jak by mělo. Tato akce se zde koná každoročně a tak vám všem, mladším i starším, doporučuji stavit se příští rok koncem května na krnovské letišti– rozhodně nebudete litovat !!!

Večerní zastavení na Mrtvém mostě

Bude odhadem tak za deset minut šest. Hodinky se mi zastavily už před několika týdny, ale vstoupit do hodinářství jen za účelem výměny baterie, aniž bych koupil kteroukoli z vystavených třpytivých cetek, mi připadá ubohé. Jistou možností jsou samozřejmě vietnamští obchodníci se vším, ale tak jako tak, vernisáž kolegy Šimíčka v ostravském Atlantiku začíná za pár chvil a tramvaj už rychleji nepojede, s hodinkami či bez nich. Vím, všechno, co tady píšu, je především jedno obludné klišé. Jenže vzhledem k mé naprosto reálné a nenadsazované roztržitosti žádnou originalitu ani čekat nelze, takže úvody typu „Vernisáž vypukne za slabé dvě hodinky a já již netrpělivě defiluji výstavními prostory“ se u mě příležitosti nikdy nedočkají. Vzhledem k mráкотné upovídánosti přejdu rovnou k věci.

***

Účast na vernisáži Šimíčkových fotografií byla mezinárodní. Nejvíce mě dojímal filozoficky založený Vietnamec Minh, mimochodem dávný absolvent našeho gymnázia, který nacházel v černobílých fotografiích rezavé lávky přímo mystickou symboliku a já měl nakonec pocit, že nekoukám na dávný výsek kousku Ostravy, ale na skrytý iniciační systém typu tarotových Velkých

Reportáž

arkán. A připadal jsem si tupě (Minh si dal později večer nějaké to osvěžující dvoudecí a mluvil pak přece jen přizemněji, tedy akceptovatelněji).

***

Zahájit celou akci a otevřít Šimíčkův cyklus „Mrtvý most“ veřejnosti se mi nakonec jakž takž podařilo. Během monologu o autorově osobnosti a jeho fotografickém díle jsem sice vytrvale smácel horní ret do životodárného slavnostního kelímku s frankovkou (ačkoli mi záhy došlo, že přípitek měl být proveden pravděpodobně až po ukončení zahajovacího projevu), ale efekt byl myslím dostatečně sebevědomý. Poukázal jsem na náboženský podtext Šimíčkových fotografií, zejména pak na osmý snímek cyklu, v němž se geniálně skrývá Kristova silueta – jste-li ovšem pevně odhodláni ji nakonec najít.

***

Nevím, ke kterému datu Bojler vychází, takže vám nemohu zaručit, že v klubu Atlantik ještě něco z Mrtvého mostu najdete. Pokud vím, organizátoři slíbili měsíční prezentaci a naše reportáže vycházejí tradičně s HODNĚ velkým zpožděním. Berte proto tento článek jako informaci o něčem, co mohlo být opravdu skvostným kulturním zážitkem, kdybyste to neprošvihli, a kdyby školní časopis dodržoval alespoň orientační publikační termíny. Leč, na naši obranu, nejsme v žádném případě periodikem.

*A když budete hodně servilně prosit, Petr Šimíček pro vás časem udělá novou výstavu, o které se třeba doslechnete.
(fp)*

Ačkoli nepíšete jak bychmete mohli, máme vás furt v oblíbě.

Hasiči: 150

Policie: 158

Doktor: 155

Všici dokupy: 112

Technika provádění neodkladné resuscitace

Po technické stránce se klade zejména u dospělých hlavní důraz na co nejmenší přerušování masáže ve všech situacích a ve srovnání s Guidelines 2000 dále preferuje masáž vůči dýchání. Je to pochopitelné s ohledem na to, že většina zástav je primárních (primárně kardiálních), u kterých nemá umělé dýchání alespoň v prvních minutách po vzniku zástavy prokazatelný význam.

Závěr:

Mějme na paměti, že doporučené postupy, jak jsou zde prezentovány, nejsou dogmatem, a to zejména ne pro odbornou zdravotnickou veřejnost. Guidelines představují v současnosti pravděpodobně optimální kompromis pro relativně univerzální postupy, ale v konkrétní situaci, nad konkrétním pacientem, je třeba vždy uvážit všechny možnosti a zvolit tu opravdu optimální. To nemusí vždy znamenat slepě dodržet doporučený postup.

Tireáž? Bon.

Šéfredakce: momentálně anarchie.

Tiskový mluvčí: Tereza Kempová

Mimo výpomoc: Tom

Grafik: Petra Jungrová

Nostalgický Fragment:: Dan Ševeček

Ta, co tu není: Veronika Špornová

Zařizování: p. Lukáš Bárta